

Мета нашої роботи полягала у здійсненні теоретико-методологічного аналізу сутності та витоків поняття «життєва криза особистості», аналіз сучасних психологічних підходів та методів профілактики психологічних деструкцій, моделей надання психологічної допомоги населенню з метою підтримки їх психологічного здоров'я.

Методологічні та теоретичні аспекти дослідження життєвої кризи особистості відображено в багаточисельних працях закордонних та вітчизняних науковців (А. Амбрумова, Ф. Василюк, Л. Виготський, Е. Еріксон, В. Козлов, Л. Ліндемманн, С. Рубінштейн, Т. Шибутані, Г. Шихі, Т. Холмс, Р. Рая, С. Хобфолл, С. Карвер, М. Шейер, Дж. Вейнтрауб та ін.), які зауважують, що будь-яка психологічна криза передбачає різку зміну статусів персонального життя, коли звичний спосіб існування більше неможливий, а новий – ще не винайдено. Сутнісна природа особистісних криз полягає, перш за все, у порушенні внутрішньої рівноваги (психічної, душевної, емоційної) чи гомеостазу людини у зв'язку із середовищними впливами, тому не кожна критична ситуація в житті людини може призвести до переживання кризи, натомість незначна, зовнішньо незначуща подія, може стати вирішальною і стати причиною виникнення кризи.

Детальний аналіз вищезазначених літературних джерел переконливо доводить, що ефективність подолання криз визначається не лише швидкістю наданої допомоги, а насамперед, глибиною внутрішнього опрацювання власних переживань, можливостями використання виниклої проблеми для власного зростання та розвитку, усвідомленням екзистенціального контексту кризи. Життєвий досвід особистості, рівень її стресостійкості, адаптаційні можливості та наявність необхідних ресурсів визначають вибір певної поведінкової стратегії та техніки у кризовий період життя. Сукупність механізмів психологічних захисту та способів подолання стресових ситуацій складають адаптаційну систему особистості та сприяють формуванню її адаптивності.

Отже, в сучасних інформаційних джерелах з антикризової психології представлено різноманітні методи, засоби та стратегії надання психологічної допомоги та самопомоги особистості в складних умовах її життя. Зокрема: використання конструктивних копінг-стратегій (розв'язання проблеми, пошук соціальної підтримки, уникнення стресової ситуації); методи психологічної допомоги: техніки когнітивно-поведінкової терапії (КПТ); спеціальні техніки адаптивної саморегуляції та релаксації (антистресове харчування, антистресова аутофітотрегуляція, фізична активність, прогресивна м'язова релаксація, аутогенне тренування); техніки дихання, візуалізації, йоги; метод систематичної десенсибілізації; методи нейролінгвістичного програмування; методи парадоксальної інтенції; гештальт-техніки. Вагоме місце серед ефективних інструментів емоційної регуляції та саморегуляції займає гуморотерапія та техніка майндфулнес (mindfulness). А також проведення групових занять у вигляді спеціальних тренінгів, що спрямовані на розвиток впевненості особистості в собі та розвиток нових способів переживання життєвих подій.

Максимюк М.В.

ІННОВАЦІЙНА ОРІЄНТОВАНІСТЬ НАВЧАЛЬНО-МЕТОДИЧНОЇ РОБОТИ ВИКЛАДАЧА ВНЗ

*Кафедра суспільних наук та українознавства
Буковинський державний медичний університет*

Сьогодні інноваційна діяльність викладачів ВНЗ стає основним напрямом реалізації модернізаційних реформ в освіті й одним із суттєвих напрямів переходу до моделі інноваційного розвитку України загалом. Головна проблема реформування сучасної освіти полягає в отриманні студентами умінь і навичок саморозвитку, що вирішується завдяки впровадженню інноваційних технологій організації процесу навчання.

До основних принципів інноваційної освіти належить засвоєння знань у системі, креативність, різні нетрадиційні форми занять, широке використання наочності. Інноваційне навчання – це новий погляд на навчальний процес, коли основною метою навчання стає особистісно-діяльнісний підхід кожного здобувача освіти до процесу навчання, творчість і

зацікавленість стають потребою уроку. Метою сучасного заняття є не накопичення інформації, знань, а пошукова діяльність здобувача освіти, спрямованість на формування навичок та умінь орієнтації в сучасному інфопросторі.

Інноваційна освітня діяльність передбачає пошук нового в педагогічній практиці, спрямована на формування творчої особистості, враховує політичні та соціально-економічні зміни, що відбуваються в суспільстві. Викладач, який орієнтований на використання інноваційних технологій в освіті – це особистість, яка здатна вчасно враховувати конкретну ситуацію і брати на себе відповідальність. Такий викладач володіє гнучким професійним мисленням, здатний до сприйняття нової інформації, відзначається адекватними ціннісними орієнтаціями, має розвинену професійну самосвідомість. Використання інноваційних технологій сприяє не тільки інтелектуальному, а й творчому зростанню студента і викладача, допомагає швидко і адекватно реагувати на зміни в освіті, уможлиблює застосування сучасних способів інтерпретації та систематизації інформації при вивченні тем курсу.

Віддаючи перевагу використанню інноваційних інструментів у навчанні, викладач відкриває студентам широкий простір для реалізації їх творчих здібностей, студенти можуть впевненіше орієнтуватися в пошукових системах, засвоювати значний обсяг інформації, використовувати нові ресурси для пошуку інформації, здатні інтегрувати свої знання для потреб сучасного ринку праці, вчать критичному мисленню, вмінню відстояти власну думку, підтримується їхнє бажання та вміння вчитися упродовж всього життя тощо.

До позитивних сторін інноваційних технологій належать високоінформаційність, образне сприйняття, що дає змогу легко засвоювати матеріал здобувачам освіти, домінанта продуктивних можливостей, а не репродуктивних, це все зумовлює привабливість і перспективність використання інноваційних технологій в освітньому процесі. А поєднання інноваційних педагогічних технологій з традиційними дає змогу перейти від дисциплінарної моделі навчання до системної, організувати творчу професійно спрямовану діяльність студентів, створювати особистісно орієнтований навчальний процес у вищому навчальному закладі.

Наместюк С.В.

МОВНЕ МОДЕЛЮВАННЯ МИСЛЕННЯ ШЛЯХОМ ВИКОРИСТАННЯ СУБМОВ

Кафедра іноземних мов

Буковинський державний медичний університет

Номінація (процес і результат) є моделюванням дійсності через її інтеріоризацію в мисленні, вербалізацією концептів згідно із системно-структурною й ономазіологічною організацією певної мови. Процеси найменування повинні задовольняти потреби комунікації, зокрема в галузі науки, адже вільно володіти науковим дискурсом, спрямовувати та коригувати дослідження науковець може тільки за наявності уніфікованої, стандартизованої системи термінів.

В Україні цілеспрямована термінологічна робота особливо актуальна в наш час, тому що розбудова незалежної держави зумовила розширення сфери функціонування української мови, а відповідно й національної термінології.

В сучасній медичній субмові спостерігаємо використання лексики, пов'язаної зі сферою інсектології як галузі клінічної медицини, яка вивчає характер і механізми виникнення різних видів інфекцій. Наука, про будь-які захворювання, що виникають шляхом потрапляння до організму інфекції, бактерії чи паразиту, про способи лікування, діагностування та профілактики. Як медична галузь, інфектологія тісно пов'язана з дерматологією, фармакологією, хімією, анатомією, хірургією, тому в її складі органічною є фахова лексика цих галузей науки. У названій сфері людської діяльності вживається фахова лексика: інфекція, джерело інфікування, симптом, малярія, ВІЛ, тощо.

Актуальність дослідження зумовлена потребою цілісного і всебічного аналізу фахової мови інфектології. Функціонування цієї лексики в науковій та науково-виробничій сфері, а